

селчанката презрительно; ако можеш да ти заведеш съ себя си още по добръ защото смъртъга както виждамъ ще закаснѣй да ти смисли. »

Добрыгъ старци чуха смъщеніето по плъчаха. Утѣшаваха Маріѣ нолкото по добръ можаха и ѣ вржчиха малкото сребро което имаха. « Врви чадо, ѣ рече, и Богъ ще тя съдржи. Благословеніето ти отеческо е за тебѣ съкровище скрито което ще ся яви единъ день. Запомни думтѣ ни и повѣрвай че единъ день ще бѣдешъ счастлива. » Бѣше ся уже съзорило когато Марія носяща подъ мицаница малкѣтъ си свръзка, управися изъ пѣтя който водяше къмъ могилата и искаше да посѣти отеческѣятъ си гробъ. Звонѣтъ църковный ся слушаше когато остави лѣсѣтъ и преди да стигне въ гробницата нощта настъпи но съ всякчо това не ся уплаши никакъ като приминуваше гробницата срѣдъ нощъ. Приближи ся при отеческѣятъ си гробъ и го измокри съ сълзы. Луната свѣтеше измежду елкигъ и усвѣщаваше сребровидно-блѣднѣтъ розы които бѣха цвѣналы надъ гробѣтъ. Вечерный вѣтаръ тихо люлѣеше клоновѣтъ на елкигъ и отъ время на время и розавѣтъ листы.

« Добрыи отче, каза Марія, уви! ако съществуваше още щеше да съучаствувамъ въ скръбѣтъ на бѣдната ся дъщеря, но е предпочително че не съществувамъ и не ставамъ съчастникъ на новѣтъ ѣ нещастіята. Благодаря Богу, защо си явче счастливъ. Охъ! да бѣхъ при тебѣ! Уви!